



Λάρισα, 28 Νοεμβρίου 2015

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Πραγματοποιήθηκε στη Λάρισα, την Παρασκευή 27 και το Σάββατο 28 Νοεμβρίου 2015, η Γενική Συνέλευση της Κεντρικής Ένωσης Επιμελητηρίων Ελλάδος.

Χαιρετισμό απηύθυναν ο κ. Κώστας Αγοραστός, Περιφερειάρχης Θεσσαλίας, ο κ. Απόστολος Καλογιάννης, Δήμαρχος Λάρισας, κ. Αντώνης Παπαδεράκης, Γενικός Γραμματέας Εμπορίου, ο κ. Σταύρος Καλαφάτης, (εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας), ο κ. Νίκος Παπαδόπουλος (βουλευτής ΣΥΡΙΖΑ Λαρίσης), ο κ. Χρήστος Κέλλας (βουλευτής ΝΔ Λαρίσης), ο κ. Κωνσταντίνος Μπαργιώτας (βουλευτής Το Ποτάμι Λαρίσης), ενώ τους χαιρετισμούς έκλεισε ο Πρόεδρος του Επιμελητηρίου Λάρισας κ. Δημήτρης Αδάμ.

Στη γενική συνέλευση της ΚΕΕ, παρέστη και απηύθυνε χαιρετισμό, ο πρώην Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας κ. Ευάγγελος Μεϊμαράκης.

Κεντρικός ομιλητής ήταν ο πρόεδρος της ΚΕΕ κ. Κωνσταντίνος Μίχαλος.

Επισυνάπτεται η ομιλία:

«Πλησιάζουμε στο τέλος μιας χρονιάς που χαρακτηρίστηκε από ακραία οικονομική και πολιτική αβεβαιότητα. Μιας χρονιάς που σημαδεύτηκε από εξελίξεις με άμεσο αντίκτυπο στη λειτουργία της αγοράς. Μιας χρονιάς που έφερε μαζί της τον εφιάλτη των κεφαλαιακών ελέγχων, προσθέτοντας ένα ακόμη εμπόδιο στην επιχειρηματική δραστηριότητα.

Εδώ και αρκετούς μήνες, η οικονομία έχει κινηθεί με τις τράπεζες να υπολειτουργούν. Η Ελλάδα έχει συμφωνήσει σε ένα ακόμη πρόγραμμα προσαρμογής και θα συνεχίσει να βρίσκεται υπό επιτήρηση για τα επόμενα τρία χρόνια. Από την προσδοκία για ανάπτυξη της τάξης του 2% φέτος, αναμένουμε πλέον σημαντική ύφεση τόσο για το 2015 όσο και για το 2016.

Η αλήθεια είναι ότι τα γεγονότα της χρονιάς αυτής είχαν συνέπειες που θα πληρώνουμε για πολύ καιρό ακόμα.

Υπήρξε όμως ένα – μοναδικό ίσως – θετικό στοιχείο: για πρώτη φορά μετά το 2010, πορευόμαστε χωρίς ψευδαισθήσεις. Για πρώτη φορά μετά το 2010 έχουμε κυβέρνηση και αντιπολίτευση να συμφωνούν ότι η διάσωση της ελληνικής οικονομίας περνά μέσα από τη στήριξη των εταίρων μας στην ευρωζώνη.

Η προσγείωση στην πραγματικότητα, όσο κι αν ήταν επώδυνη, μπορεί να λειτουργήσει θετικά στο βαθμό που περιορίζει την αβεβαιότητα. Στη διάρκεια της προηγούμενης



πενταετίας η Ελλάδα βρέθηκε πολλές φορές στην κόψη του ξυραφιού, με το ένα πόδι έξω από το ευρώ. Έγινε συνώνυμη του ρίσκου, με αποτέλεσμα να πλήττεται θανάσιμα η οικονομική δραστηριότητα: να παγώνουν επενδύσεις, να σταματούν επιχειρηματικά σχέδια, να ακυρώνονται συμφωνίες, να πλήττεται θανάσιμα η εμπορική πίστη ιδιαίτερα στις συναλλαγές με το εξωτερικό.

Σήμερα ο κίνδυνος δεν έχει εκλείψει. Και ο εφησυχασμός θα ήταν τεράστιο λάθος. Οι κύκλοι που θέλουν την Ελλάδα εκτός ευρωζώνης δεν έχουν καταθέσει τα όπλα. Και θα εκμεταλλευθούν προς αυτή την κατεύθυνση κάθε στραβοπάτημα, κάθε αστοχία.

Αυτό που έχει αλλάξει είναι το εξής: πλέον – μετά και τις εκλογές του Σεπτεμβρίου – το πολιτικό σύστημα, στη συντριπτική του πλειοψηφία, πορεύεται με σαφή εντολή από τον ελληνικό λαό να διασφαλίσει την ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας.

Ας κρατήσουμε, λοιπόν, αυτό το στοιχείο και ας πάμε παρακάτω. Να πάμε στο μεγάλο ζητούμενο που είναι η επιστροφή σε θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης. Γιατί προφανώς δεν αρκεί να διατηρούμε την Ελλάδα στο ευρώ με μηχανική υποστήριξη. Χρειάζεται να δοθεί στην ελληνική οικονομία η απαραίτητη ώθηση, ώστε να βγει επιτέλους από το φαύλο κύκλο της ύφεσης και να επανέλθει σε τροχιά ανάπτυξης. Μιας ανάπτυξης όμως που θα στηρίζεται σε υγιέστερες βάσεις.

Θέλουμε μια ανάπτυξη που θα εστιάζει στην παραγωγή και στην εξωστρέφεια. Μια ανάπτυξη που θα έχει ως κινητήριο δύναμη έναν ισχυρό ιδιωτικό τομέα. Και όχι ένα κράτος που θα ανακυκλώνει δανεικά για κατανάλωση.

Αυτός ο στόχος δεν επιτυγχάνεται με λόγια. Όλα αυτά τα χρόνια, χορτάσαμε από υποσχέσεις και ευχολόγια.

Θέλουμε πράξεις για την ανάπτυξη. Εδώ και τώρα.

Ποιες είναι αυτές οι πράξεις;

Πρώτη και σημαντικότερη: να αποκατασταθεί η λειτουργία του τραπεζικού συστήματος και οι ροές χρηματοδότησης της πραγματικής οικονομίας. Μετράμε ήδη χρόνια από τότε που η στρόφιγγα του δανεισμού έκλεισε, για τη συντριπτική πλειοψηφία των ελληνικών επιχειρήσεων. Και όσες κατάφεραν να δανειστούν μέσα σε αυτό το διάστημα, το έκαναν με δυσβάσταχτο κόστος. Ένα κόστος που γονατίζει την ανταγωνιστικότητά τους και απειλεί ακόμα και την ίδια τους την επιβίωση.

Τα γνωρίζετε καλύτερα από εμένα: πόσες επιχειρήσεις έχουν μέχρι τώρα κλείσει γιατί δεν άντεξαν και πόσες από αυτές που επιβιώνουν, λειτουργούν αποκλειστικά και μόνο για να εξυπηρετούν το δανεισμό τους.

Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να συνεχιστεί. Δεν πάει άλλο. Δεν μπορεί η ελληνική οικονομία να λειτουργήσει χωρίς ρευστότητα από τις τράπεζες. Δεν μπορεί η ελληνική



επιχείρηση να δανείζεται με τριπλάσιο επιτόκιο σε σύγκριση με τον ευρωπαϊκό μέσο όρο.

Αυτό που έγινε με την ανακεφαλαιοποίηση, ήταν να εξασφαλιστεί η βιωσιμότητα του τραπεζικού συστήματος. Να αποτραπούν, με άλλα λόγια, τα χειρότερα.

Δεν αρκεί όμως η ανακεφαλαιοποίηση για να επιστρέψει η ρευστότητα. Για να γίνει αυτό χρειάζεται κατ' αρχήν να επιστρέψουν καταθέσεις. Κάτι που με τη σειρά του προϋποθέτει σταθερότητα, σοβαρή διακυβέρνηση, δημοσιονομική εξυγίανση και μεταρρυθμίσεις. Διαφορετικά, κανένας καταθέτης δεν θα πειστεί να ξαναβάλει τα χρήματά του στις ελληνικές τράπεζες.

Πρέπει επίσης να δοθεί λύση στο θέμα των μη εξυπηρετούμενων δανείων. Με προσεκτικό σχεδιασμό, για να στηριχθούν βιώσιμες επιχειρήσεις και θέσεις εργασίας. Να στηριχθεί ο έντιμος επιχειρηματίας που αγωνίζεται να τα βγάλει πέρα και όχι ο επιτήδειος, που βολεύεται σε βάρος των υπολοίπων.

Είναι σαφές ότι, τόσο στον τομέα των επιχειρηματικών όσο και των στεγαστικών δανείων, δεν υπάρχουν εύκολες λύσεις. Πρέπει όμως να λήξει η εκκρεμότητα, ώστε να απελευθερωθεί ρευστότητα για τη χρηματοδότηση της οικονομίας.

Δεύτερη βασική προϋπόθεση, για να επιστρέψουμε στην ανάπτυξη: να σταματήσει η φορολογική αφαίμαξη του ιδιωτικού τομέα. Οι φορολογούμενοι δεν αντέχουν άλλο να πληρώνουν το λογαριασμό, για να συντηρείται ένα κράτος που ακόμα δεν μπορεί να βάλει σε μια τάξη τις ανάγκες και τις δαπάνες του. Ούτε, βέβαια, θα λυθεί το ασφαλιστικό – που εδώ και τριάντα χρόνια κάνουν ότι δεν βλέπουν οι κυβερνήσεις – στις πλάτες των επιχειρήσεων και των εργαζομένων. Σήμερα, το 50% πλέον του μικτού μισθού ενός εργαζόμενου πάει σε φόρους και ασφαλιστικές εισφορές. Και το κόστος αυτό σχεδιάζουν να το αυξήσουν ακόμη περισσότερο, για να καλυφθεί η μαύρη τρύπα των ταμείων. Με αυτή την τακτική όμως, θα καταλήξουμε να μην υπάρχουν ούτε επιχειρήσεις, ούτε εργαζόμενοι για να πληρώνουν εισφορές.

Προτάσεις εναλλακτικές και για τη φορολογία και για το ασφαλιστικό υπάρχουν. Με ισοδύναμα δημοσιονομικά αποτελέσματα. Τις έχουμε μελετήσει και τις έχουμε καταθέσει επανειλημμένα. Ελπίζουμε ότι αυτή τη φορά, τουλάχιστον, θα τις αξιοποιήσουν.

Για να επιβιώσει ο ιδιωτικός τομέας, για να προσελκύσουμε κεφάλαια και επενδύσεις, χρειαζόμαστε ένα σταθερό και ανταγωνιστικό φορολογικό σύστημα. Με συντελεστή φορολογίας για τις επιχειρήσεις στο 29% και με ΦΠΑ στα ύψη, δεν πάμε πουθενά.

Τρίτο ζητούμενο για την ανάπτυξη: να ξεπαγώσει το επενδυτικό τοπίο.

Εδώ και ενάμισι χρόνο περιμένουμε την προκήρυξη του νέου επενδυτικού νόμου αναμένεται εδώ και ενάμισι χρόνο.



Στο μεταξύ, το 75% και πλέον των σχεδίων που είχαν ενταχθεί στους προηγούμενους δύο επενδυτικούς νόμους, παραμένουν ανενεργά. Από τη μια έχουμε την αδυναμία των επιχειρήσεων να βρουν κεφάλαια από τις τράπεζες και από την άλλη τις γνωστές καθυστερήσεις του κράτους, στις επιθεωρήσεις και στην καταβολή των επιχορηγήσεων.

Από το ΕΣΠΑ, περιμένουμε επίσης να ξεκινήσει η δημοσίευση προγραμμάτων για μικρότερα επενδυτικά σχέδια. Τώρα, μάλιστα, που η κοινοτική χρηματοδότηση ανέρχεται στο 100% των προγραμμάτων, δεν υπάρχει καμία δικαιολογία για περαιτέρω καθυστερήσεις.

Είναι καιρός να βγούμε από τη χειμερία νάρκη. Να ενεργοποιηθεί άμεσα ο Επενδυτικός Νόμος, με ένα νέο πλαίσιο που θα ανταποκρίνεται στις ανάγκες της αγοράς. Ένα πλαίσιο που θα κάνει ένα βήμα πιο πέρα από τη λογική της επιχορήγησης. Και θα προσφέρει νέα εργαλεία στις επιχειρήσεις, όπως: επιδότηση τόκων για μεσομακροπρόθεσμα δάνεια, φορολογικές απαλλαγές κ.ά.

Χρειάζεται επίσης αύξηση των ανώτερων ποσοστών ενίσχυσης, ώστε να λαμβάνονται υπόψη τα πρόσφατα στοιχεία του ΑΕΠ. Και τέλος πρόβλεψη για την ενίσχυση επενδυτικών σχεδίων τα οποία έχουν ξεκινήσει την υλοποίησή τους από 1-7-2014, ώστε να καλυφθεί η ανυπαρξία θεσμικού πλαισίου ενίσχυσης τους τελευταίους 20 μήνες.

Αντίστοιχα, στο ΕΣΠΑ: ζητάμε ειδικές προβλέψεις για την ενίσχυση των Μικρομεσαίων Επιχειρήσεων και της καινοτόμου επιχειρηματικότητας. Με μηχανισμούς όπως τα κεφάλαια επιχειρηματικών συμμετοχών, οι επιχειρηματικοί άγγελοι, προγράμματα δανειοδότησης με ευνοϊκούς όρους και start-up funds σε δυναμικούς τομείς όπως οι νέες τεχνολογίες, η αγροτική παραγωγή κτλ.

Τέταρτο ζητούμενο για την ανάπτυξη: Η αξιοποίηση των εθνικών και κοινοτικών αναπτυξιακών κονδυλίων, **θα πρέπει να ακολουθήσει ένα ξεκάθαρο εθνικό σχεδιασμό.**

Πρέπει να συμφωνήσουμε σε έναν οδικό χάρτη για την ανάπτυξη. Ένα χάρτη με μακρόπνοο προσανατολισμό, που δεν θα καταργείται με κάθε αλλαγή κυβέρνησης.

Θέλουμε ένα σχέδιο που θα αξιοποιεί τα συγκριτικά πλεονεκτήματα της χώρας.

Με τη δημιουργία νέων, καινοτόμων βιομηχανιών, που θα παράγουν διεθνώς ανταγωνιστικά προϊόντα.

Με τη διαφοροποίηση και την αναβάθμιση της παραγωγής του παραδοσιακού βιομηχανικού χώρου, ώστε η ανταγωνιστικότητά του να μη στηρίζεται αποκλειστικά στο κόστος.

Με την ενίσχυση και την ανάδειξη νέων, εξωστρεφών κλάδων υψηλής προστιθέμενης αξίας.



Τουρισμός, ενέργεια, γεωργικές καλλιέργειες, αγροτική παραγωγή και μεταποίηση τροφίμων, εμπόριο και εμπορευματικές μεταφορές: είναι βασικοί κλάδοι στους οποίους πρέπει να εστιαστούν πόροι και επενδύσεις, ώστε να μεγιστοποιηθεί το όφελος για την οικονομία και την απασχόληση. Διαφορετικά, θα καταλήξουμε πάλι να σπαταλάμε πολύτιμους πόρους, σε διάσπαρτες και αποσπασματικές δράσεις, οι οποίες δεν αθροίζουν πουθενά.

Πέμπτο και βασικό ζητούμενο για την ανάπτυξη: βελτίωση του επιχειρηματικού περιβάλλοντος.

Όλα αυτά τα χρόνια, μεταρρυθμίσεις ακούμε και μεταρρυθμίσεις δεν βλέπουμε. Αντίθετα, έχουμε δει προχειρότητες και μπαλώματα της τελευταίας στιγμής, για να κλείσει κάθε φορά η αξιολόγηση από τους δανειστές. Από την επόμενη μέρα τα μπαλώματα ξηλώνονται και οι προχειρότητες μένουν.

Ας καταλάβουμε ότι οι μεταρρυθμίσεις στο κράτος και στην οικονομία δεν είναι μνημονιακές υποχρεώσεις, αλλά εθνική αναγκαιότητα. Χωρίς αυτές δεν μπορούμε να κάνουμε ούτε ένα βήμα μπροστά.

Δεν μπορούμε να πάμε μπροστά αν δεν προχωρήσει η διοικητική μεταρρύθμιση: με μείωση των δημοσίων φορέων, με διαμόρφωση σύγχρονων οργανογραμμάτων, με ποιοτικούς και ποσοτικούς στόχους παραγωγικότητας, με σοβαρό σύστημα αξιολόγησης.

Δεν μπορούμε να πάμε μπροστά, αν δεν επιταχυνθεί η διαδικασία απονομής της δικαιοσύνης κι αν δεν απλοποιηθούν περαιτέρω οι διαδικασίες για την ίδρυση επιχειρήσεων.

Δεν μπορούμε να πάμε μπροστά χωρίς ένα απλούστερο, σαφές και σταθερό θεσμικό πλαίσιο. Με κανόνες ξεκάθαρους, που ισχύουν για όλους, χωρίς εξαιρέσεις και παραθυράκια.

Δεν μπορούμε να πάμε μπροστά, χωρίς ανταγωνιστική αγορά ενέργειας με φθηνότερα τιμολόγια ειδικά για τη βιομηχανία. Πως θα επιβιώσει η βιομηχανία, πως θα παράγει ανταγωνιστικά προϊόντα, όταν πληρώνει την ενέργεια μέχρι και 40% πιο ακριβά σε σχέση με τους ανταγωνιστές της στην Ευρώπη;

Δεν μπορούμε, τέλος, να πάμε μπροστά χωρίς στοχευμένες πολιτικές για τη στήριξη της εξωστρέφειας. Οι Έλληνες εξαγωγείς έχουν παλέψει αυτά τα χρόνια με νύχια και με δόντια, χωρίς ρευστότητα, χωρίς πιστώσεις – ακόμα και με εγγυητικές σε μετρητά – για να διατηρήσουν τις συνεργασίες τους και την παρουσία τους σε ξένες αγορές. Δεν μπορούμε όμως να υπολογίζουμε άλλο σε αυτή την υπερπροσπάθεια. Χρειάζεται υποστήριξη. Με επέκταση προγραμμάτων συγχρηματοδότησης και παροχής εγγυήσεων, για επιχειρήσεις με εξαγωγικό προσανατολισμό. Με τη δημιουργία Αναπτυξιακής Τράπεζας Εξαγωγών – Εισαγωγών, στα πρότυπα επιτυχημένων παραδειγμάτων του



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ



ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ

-1980-

εξωτερικού. Με ειδικά φορολογικά κίνητρα για την άσκηση εξωστρεφούς δραστηριότητας.

Μαζί με τη χρονιά που φεύγει, πρέπει να φύγει από τη χώρα και ο εφιάλτης της αβεβαιότητας. Η ύφεση – δυστυχώς – θα μείνει. Όμως είναι σημαντικό, μετά από όλα όσα έγιναν φέτος, να γνωρίζουμε επιτέλους ότι βαδίζουμε σε σταθερό έδαφος. Ότι έχουμε μπει σε μια πορεία που, έστω και σταδιακά, θα οδηγήσει στην ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας.

Η πορεία αυτή, περνά μέσα από τις πολιτικές για τις οποίες σας μίλησα. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Πρέπει να τον βαδίσουμε, με υπευθυνότητα, με ρεαλισμό και ομοθυμία. Μακριά από ιδεολογικές εμμονές, μακριά από ανούσιες αντιπαραθέσεις και διχόνοιες που μόνο πίσω μας γυρίζουν.

Εμείς, ως Επιμελητηριακή Κοινότητα είμαστε και θα συνεχίσουμε να είμαστε στην πρώτη γραμμή. Να διεκδικούμε, να προτείνουμε και να δυναμώνουμε τη φωνή της παραγωγικής Ελλάδας».